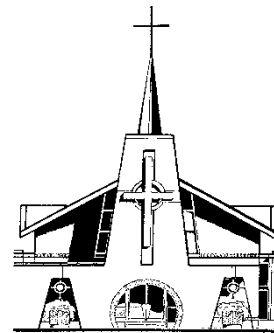

ÜZENET

2020. április

**„SZÓLJ, URAM,
MERT HALLJA A TE SZOLGÁD!”**

(1Sám 3, 10)

Húsvét öröme

Elérkeztünk a Nagyböjt végéhez és a Húsvéhoz. Nem csak a Húsvét, de már a Nagyböjt második fele is különleges volt számunkra. Igazi Nagyböjt. Volt alkalmunk az elcsöndesedésre, volt alkalmunk az elmélyülésre, volt alkalmunk a lemondásra. Volt alkalmunk odafigyelni Isten hangjára is. Most nem mondhattuk, hogy nincs időnk, lehetőségünk. Most lehullhattak rólunk az eddig olyan ügyesen hordott álarcaink, amiket talán sokszor észre sem vettünk, mert már megszokottakká, természetessékké váltak. A lelkünknek olyan mélységei, rétegei tárulhattak föl előttünk, amikről elképzelésünk sem volt. A fizikain túl lelki krízist is megélhettünk, megélhetünk. Ez a helyzet új megoldásokat, újfajta gondolkodásmódot igényel. Most nem kereshetünk kifogásokat, mert nincs értelme, most nem tudunk halogatni. Itt ez a helyzet, ez a krízis, amivel meg kell küzdenünk.

Minden krízisnek van negatív oldala, azok a dolgok, amiket elveszítünk. Elveszítettük többek között az eddig jól megszokott életvitelünket, elveszítettük a – sokszor talán nem is éppen jó – szokásainkat, elveszítettük, hogy közösségben legyünk, közösségben ünnepeljünk. De minden krízisben van lehetőség is. Lehetőség arra, hogy valami újra tegyünk szert, valami újat tanuljunk meg, valami újat tegyünk a magunkévá.

Most erre vagyunk meghívva. Nem a veszteség miatti kesergésre, nem az önsajnálatra, nem a feladásra, hanem az újra. Isten most ezt kínálja föl nekünk, ezzel szeretne megajándékozni bennünket. Igazán kegyelmi időszakot élhetünk meg ezekben a hetekben, hónapokban. Most, hogy közösségben – legalábbis a megszokott módon – nem tudjuk gyakorolni a hitünket, alkalmat ad arra, hogy az egyéni hitünk mélyüljön, tisztuljon. Felszínre kerüljön, Ki is az, Akiben igazán hiszünk, Akire az életünket bízunk. Most megtapasztalhatjuk, hogy az életünk irányítása tényleg nem a mi kezünkben van. Hiába akarunk görcsösen ragaszkodni ahhoz, most sincs értelme annak, hogy az életünk minden történését, eseményét meg akarjuk határozni.

Az apostolok nem tudták mi vár rájuk az Utolsó Vacsora estéjén. Érezhették Jézus viselkedésében és szavaiból, hogy valami lényeges fog történni, valami olyan, amire nem állnak készen. De nem tudták sem el-, sem kikerülni az elkövetkező eseményeket. Isten tervének, akaratának így lettek a részeseivé. Nem tudták, mi fog történni. A kereszttől is – János kivételével – elmenekültek. Nem tudtak azzal mit kezdeni, hogy Jézus meghalt, hogy nem az valósult meg, amiben ők a lelkük mélyén reménykedtek. Még az Emmauszba igyekvő tanítványok is ezen keseregtek Húsvét napján, amikor

találkoztak és beszélgettek Jézussal, akit az út elején még nem ismertek föl. Az apostolok nem is remélték, hogy annak az eseményornak, aminek a részesei lettek, nem Jézus halála a vége. Nem tudták, mi fog következni és féltek.

Valami hasonlót élhetünk meg most mi is, mint az apostolok a Húsvét előtti napokban. Nem tudjuk, hogy ez a helyzet, amibe nem akartunk belekerülni, ami új gondolkodás- és cselekvésmódot követel meg tőlünk, meddig fog tartani. Az igazi kérdés nem is az, hogy meddig tart és miért van, hanem az, hogy tudunk-e ezzel élni. Felismerjük-e, milyen új lehetőségeket kínál számunkra Isten ezen krízis által. Tudunk-e jól élni ezekkel a lehetőségekkel. Vagy csak kesergünk, sajnálatjuk magunkat, a sebeinket nyalogatjuk, esetleg Istent hibáztatjuk, és közben nagyszerű lehetőségeket szalasztunk el, mert Isten nem úgy és olyan módon cselekszik, ahogyan azt elvárjuk Tőle. Ha ez a hozzáállásunk, akkor ennek az időszaknak nem lesz gyümölcse számunkra, akkor csak veszteségeink lesznek. Viszont ha engedjük magunkat Isten által vezetni, ha engedjük, hogy Isten megajándékozzon bennünket – nem úgy, ahogyan mi akarjuk és várjuk, hanem úgy, ahogyan Ő akarja –, akkor lesz értelme ennek az időszaknak, akkor Húsvét jelentése és jelentősége új részletekkel gazdagodik a számunkra, képesek leszünk Húsvét misztériumához közelebb kerülni.

Mi annyiban vagyunk jobb helyzetben, mint az apostolok voltak Nagypéntek estéjén, hogy mi tudjuk, ennek a nehéz időszaknak előbb-utóbb vége lesz. Éppen ezért a látókörünk nem csak a veszteségig terjed, hanem azon túlra is képesek vagyunk figyelni és nézni. És mivel erre képesek vagyunk, ezért az addig eltelő időt is tudjuk a saját üdvösségünk számára is gazdagító módon megélni. Sok lehetőséget és segítséget kapunk ehhez. Rajtunk áll, élünk-e ezekkel a lehetőségekkel. Rajtunk áll, hogy ezekkel a lehetőségekkel és segítségekkel élve képesek leszünk-e meglátni Húsvét fényét, a Világ Világosságát is ennek a most még sötétnek és félelmetesnek tűnő alagútnak a végén.

Azt kívánom mindenkinek, hogy Isten segítségével és most más csatornákon is megnyilvánuló kegyelmével mindannyian legyünk képesek erre, legyünk képesek ezzel az időszakkal jól élni, legyünk képesek ezáltal is gazdagodni és közelebb kerülni Istenhez. Így válhat ez az idej Húsvét igazán különlegessé, igazi ünnepé mindannyiunk számára. Ezáltal is megtapasztalhatjuk Jézus Krisztus feltámadásának mindent megváltoztató erejét és örömét.

Kegyelmekben bővelkedő és mindenkit megerősítő Húsvétot, a Feltámadás és a Feltámadott örömét és békéjét kívánom mindenkinek!

Bence atya

György Attila: A megnyílt sír

Midőn Jézus nagypénteken meghalt a kereszten, több rendkívüli jelenség is történt. A templomban kettéhasadt a függöny, földrengés támadt, a nap elsötétedett. Ezek láttán megijedtek Jézus ellenségei és nem mertek szólni a római százados e kijelentése ellen: Ez valóban az Isten Fia volt! Eszükbe jutott Jézus jövendölése a feltámadásról. Összedugták a fejüket és tanakodni kezdtek, mitévők legyenek? Végül küldöttséget menesztettek Pilátushoz azzal a kéréssel, hogy állítson öröket Jézus sírja mellé.

A helytartó gúnyosan mosolygott, midőn a zsidók előadták kérésüket. Megjegyezte:

– Csak nem gondoljátok, hogy egy halott ember föltámad! Vagy talán a halott Krisztustól is féltetek?

A küldöttség zavarba jött és hirtelen nem is tudták, mit válaszoljanak. Ha lehetségesnek mondják a föltámadást, ezzel elismerik, hogy Jézus nem közönséges ember. Ezért ravaszul így válaszoltak:

– Azt mi sem hisszük el, hogy Jézus föltámadhat, de eljöhettek tanítványai és ellophatják a testét.

– Nos, mi lesz akkor? – kérdezte Pilátus.

– Elterjesztik a hírt a nép között, hogy Mesterük föltámadt. Ezzel komoly zavart kelthetnek.

Pilátusnak nem volt semmi kedve vitatkozni. Intett, hogy megkapják az öröket és távozhatnak. Ki is mentek a sírhoz és lepecsételték. Az örök gúnyos mosollyal kísérték mesterkedésüket.

– Nos, ezt jól megcsináltátok! Mi akár haza is mehetünk, hiszen a halott se merné föltörni a főpap pecsétjét!

Miután a küldöttség tagjai eltávoztak, az örök így beszélgettek:

– Ilyen kitüntetésben is kevés halottnak van része, mint ennek a Jézusnak. Az isteni császár katonái állnak díszőrséget sírja mellett. Azt hiszem, ilyesmit még mi sem csináltunk életünkben!

Teltek-múltak az órák, elmúlt az éjfél, lassan hajnalodni kezdett. A nap előhírnöke piros ruhájában föltűnt az ég alján. A katonák álmosan, fázósan állnak a sír mellett, amikor hirtelen megmozdul lábuk alatt a föld. Valami különös morajlás hallatszik. Hasonló ahhoz, ami nagypénteken történt a Golgotán. Közben a lepecsételt sírból vakító fény árad és a katonák védőn tartják szemük elé a kezüket. Mire magukhoz térnek, a felkelő nap a megnyílt és üres sírkamrát világítja meg. Megdöbbenve néznek egymásra, mint akik nem jól látták el dolgukat, hiszen eltűnt, akire vigyázniuk kellett. Egy darabig tanakodnak, majd besietnek a városba.

Éppen ekkor indult néhány asszony Jézus sírjához. A város még alszik, az utcák néptelenek. Őrségváltásra siető katonákkal találkoznak. Ők természetesen nem tudták, hogy katonák őrzik Jézus sírját is. Csak annyit tudnak, hogy egy hatalmas kövel zárták el a sír száját. Alig tudták az erős férfiak a sírkamra bejáratához hengeríteni. Vajon ők hogyan boldogulnak és miként valószínűsítik meg szándékukat, Jézus testének bebalzsamozását? Mire a sírhoz érnek, fölkelt a nap és már messziről lehetett látni, hogy a barlang szája üresen tátong. Az asszonyok izgatottan lépnek a sírűregbe és nem tudják elképzelni mi történhetett. Hamarosan megtudták. Egy angyal jelent meg és így szólt az asszonyokhoz:

– Ne féljete! Tudom, Jézust keresitek, akit keresztre feszítettek. Nincs itt. Föltámadt, amint megmondtam... Most menjete és vigyetek hírül tanítványainak!

Mária Magdolnának nem kellett ezt kétszer mondani. Azonnal futásnak eredt és vitte a boldog hírt az apostoloknak. Azok persze hitetlenkedve hallgatták szavait. A nagypénteki csalódások kioltották reményük lángját. Annyit azonban mégis megtesznek, hogy Péter és János apostolt a sírhoz küldik. Ott meggyőződnek, hogy a sír valóban üres, de sem Jézussal, sem angyallal nem találkoznak.

Péter és János minderről beszámolnak társaiknak. Esteledik és az apostolok együtt találgatják: hová tűnhetett Jézus teste? Meglehet, hogy a Főtanács vagy Pilátus keze van a dologban. És ekkor, egészen váratlanul, hinni sem akarnak a szemüknek, Jézus áll előttük.

– Békeség nektek! – így köszönti apostolait.

Azután megmutatja nekik kezét és oldalát, piros sebeit, amelyek úgy ragyognak, mint a rubinok. Ennivalót kér, enni kezd, hogy ezzel is meggyőzze hitetlenkedő apostolait: föltámadtam és élek!

A nagy örömhír elindul vándorútjára, szájról szájra adják Jézus követői. Igaz, a katonák jó pénzért azt a hazugságot terjesztik, hogy amíg ők aludtak, az apostolok lopták el Jézus holttestét. Olyan hazugság ez, amit könnyű leleplezni. Ha aludtak, hogyan láthatták a lopást?

Jézus azonban nem törődik ellenfeleivel. Többször is fölkeresi övéit és örökségül hagyja mindenkori híveinek a húsvéti örömhírt: Én vagyok a feltámadás és az élet, aki Bennem hisz, ha meghal is, élni fog.

Karinthy Frigyes: Barabbás

A harmadik nap alkonyán pedig kilépett a bolt keskeny kapuján, és csendesen megindult az úton. Két oldalt füstölögtek a romok. Lent a kiszáradt árok fenekén találta az elsőt azok közül, akik Pilátus háza előtt kiáltották Barabbás nevét. Elfeketült nyelvvel vonított a vörös felhők felé.

Megállt előtte, és így szólt:

– Itt vagyok!

Az pedig felnézett rá, és zokogni kezdett.

– Rabbi, rabbi! – zokogott.

És a mester szelíden folytatta.

– Ne sírj! Állj fel és jöjj velem! Mert visszamegyek Jeruzsálembe, Pilátus háza elé és új törvényt kérek magamra és reátok, akik Barabbást választottátok, s akikkel ezt mívelte Barabbás.

A nyomorult pedig feltápáskodott és az ő öltönyét megragadta.

– Mester! – kiáltott elfulladva és könnyek között – ó mester, jövök! Mondd meg, hogy mentsem meg magam! Mondd meg, mit tegyek! Mondd meg, mit mondjak!

– Semmit, mondta ő szelíden – csak azt, amit három nap előtt kellett volna mondanod, mikor Pilátus megállt a tornácon és megkérdezett titeket: „Kit engedjek el hát közülük, Barabbást, a gyilkost, vagy a názáretit?”

– Ó, én bolond! – kiáltott a nyomorult fejét öklével verve, – ó, én bolond, aki Barabbást kiáltottam! Barabbást, aki ide juttatott!

– Jól van – folytatta szelíden a mester – most jöjj hát velem Pilátus háza elé, ne törődj semmivel, ne figyelj semmire, csak rám, és amikor én intek neked, kiáltsd egész szívedből és egész tüdődből: „A názáretit!”; mintha azt kiáltanád: „Az életemet!”

Az pedig követte őt.

És találnak útközben egy másik nyavalyást, akinek Barabbás elvette házát, feleségét, gyermekét és szemeit kiszúratta. És ő homlokon érinté csendesen kezével és így szólt:

– Én vagyok az. Jöjj velem Jeruzsálembe, és amikor én kezemmel érintelek, kiáltsd: „A názáretit!”; mintha azt kiáltanád: „A házamat! A gyermekemet! A szemem világát!”

Az pedig felzokogott és követte őt.

És találtak még másikat is, kinek lábai és kezei kötéllel voltak összekötve és nyakára hurkolva, őt magát pedig arccal lefelé bűzhödtt mocsárba nyomta le Barabbás, tetvek és csúszómászók közé. Odament hozzá, és megoldotta kötelékeit, és így szólt:

– Ismerlek téged. Te költő voltál, aki a lélek rajongó repülését hirdetted: Jöjj velem, és amikor intek, kiáltsd: „A názáretit!”; mintha ezt kiáltanád: „A szabadságot! A léleknek és a gondolatnak a

szabadságát!” Az pedig megcsókolta az ő saruját és csak a szemével könnyöngött, mert a szája még tele volt sárral.

És így mentek tovább, és egyre több béna és sánta és nyomorult bélpoklos csatlakozott hozzájuk, akiket Barabbás tönkretett. És mindegyik külön-külön zokogva verte mellét és könnyöngött neki, hogy intsen majd, ha kiáltani kell: „A názáretit!”; mintha azt kiáltanák: „Békesség, békesség! Békesség e földön!” Estére pedig megérkeztek Jeruzsálembe, Pilátus háza elé. Pilátus a tornácon ült és estebédjét költötte Barabbással, a gyilkossal. Kövéren és fénylő arccal ültek ott, nehéz borokat ittak, és drága ételeket ettek arany edények fenekéről: skarlátpiros palástjuk messze világított.

A názáreti pedig, élén a sokaságnak, mely követte őt, a tornác elé járult és felemelvén átszegezett kezeit, szelíden szólni kezdett:

– A pászkák ünnepe nem múlt még el, Pilátus! Törvény és szokás, hogy húsvétkor egyikét az elítélteknek elbocsátod, úgy, ahogy a nép kívánja. A nép Barabbást kívánta, engem megfeszítettek – de vissza kellett térnem halottaimból, mert láttam, hogy a nép nem tudta, mit cselekszik. E sokaság mögöttem megismerte Barabbást és most új törvényt akar. Kérdezd meg őket újból, amint a törvényeinkben meg vagyon írva.

Pilátus pedig gondolkodott, aztán vállat vont, és kiállván a tornác szélére, csodálkozva nézett végig a sokaságon és szólt:

– Hát kit bocsássak el már most, Barabbást vagy a názáretit?

És akkor ő intett nekik. És ekkor zúgás támadt, és mint a mennydörgés, zengett fel a sokaság.

És a sokaság ezt kiáltotta: „Barabbást!”

És rémülten néztek egymásra, mert külön-külön mindegyik ezt kiáltotta: „A názáretit!”

A Mester pedig halovány lett és megfordulván végignézett rajtuk. És külön-külön megismeré mindegyiknek az ő arcát, de e sok arcból egyetlen arc lett az esti homályban, óriási fej, mely ostobán és gonoszul és szemtelenül vigyorgott az ő arcába, véres szemei hunyorogtak és szájából büdös lé szivárgott és torkából úgy bömbölt rekedten: „Barabbást!”; mintha azt hörögné: „Halál! Halál! Halál!”

Pilátus pedig zavartan lesütötte az ő szemeit és mondá neki: „Te látod...”

Ő pedig bólintott fejével és csendesen felmenvén a lépcsőn, kinyújtotta kezeit a hóhér felé, hogy kötözze meg.

HÚSVÉT!

Lassan véget ér a szomorkás nagyböjti időszak.

Elgondolkodhatunk, mivel sikerült ezt az időt eredményesen tölteni. Több napi imával, jótékonykodással, másokon való segítséssel vagy csendes elmélkedéssel?

Ha tehetjük, a keresztút járása volt a célunk.

Elkísérni Jézust, a fájdalmak emberét, gondolatban vele szenvedni.

Beleélni magunkat a történetébe.

Megfogni Jézus karját vigasztalón.

Egy-egy stációnál elidőzni, képzeletben ott lenni és vállalni valamit a tragikus eseményből.

Mit tehetnénk? Vinni a keresztet, mint Cirenei Simon, vagy felitatni a vércseppeket, mint Veronika tette?

Vagy csak félrehúzódnunk, riadtan nézni és sírni és sírni.

„Ó, ha akkor ott lehettem volna,
Mint a zápor, a könnyem úgy folyna,
Meghasadna, megrepedne szívem,
Ott zokognék a kereszt tövében”
/népének/

De ekkor eszünkbe juthat, amit Jézus az apostolainak mondott vígaszul:

„Még egy kis idő és már nem láttok engem,
majd ismét egy kis idő és látni fogtok engem.”
/J 16. 16-17/

Ez megnyugtatta az apostolokat is és megnyugtat bennünket is.

Boldogan nézhetünk a kinyílt sírba, nincs ott, föltámadt!

Húsvétkor már mi is ujjongva allelujázhatunk.

Áldott Húsvéti Ünnepeket!

(Szerző: Ványa Lászlóné Iza)

„A szeretet két ember között azt jelenti, hogy a másik öröme, jó érzései (...) fontosabb, mint az enyém. A szeretet lemondást jelent az önző, egocentrikus életvitelről. A szeretet szívesen vállalt áldozatokkal jár utólagos számlabenyújtások, megbánások nélkül. A szeretet – ha már megszűnt is – visszarágyog a múltból, mint az élet legfontosabb ajándéka. Még egyszerúbben: a szeretet annak az öröme, hogy a másik a világon van.”

(Popper Péter)

Derús lélek

Egyszer egy ember vadállatra vadászott a sivatagban. Meglátta, amint Antóniosz atya a testvérekkel tréfálkozott. Erre harag fogta el. Mivel az idős atya meg akarta őt győzni arról, hogy időnként tekintettel kell lenni a testvérek gyengéire is, így szólt:

- Tegyéél egy nyilat íjadra, és feszítsd meg!

És az úgy tett. Akkor ismét azt mondta Antóniosz:

- Még jobban feszítsd meg!

Az megfeszítette. Újból így szólt Antóniosz:

- Feszítsd meg!

Erre azt mondta a vadász:

- Ha mértéken felül feszítem meg, eltörök az íj!

Az idős atya így szólt:

- Így van ez Isten művével is: ha mértéken felül megerőltetjük a testvéreinket, hamar széttörnek. Tehát néha tekintettel kell lennünk gyengeségeikre is.

Amikor meghallotta ezt a vadász, bűnbánat fogta el, és nagy lelki haszonnal távozott az idős atyától, a testvérek pedig megerősödve tértek vissza kunyhóikba."

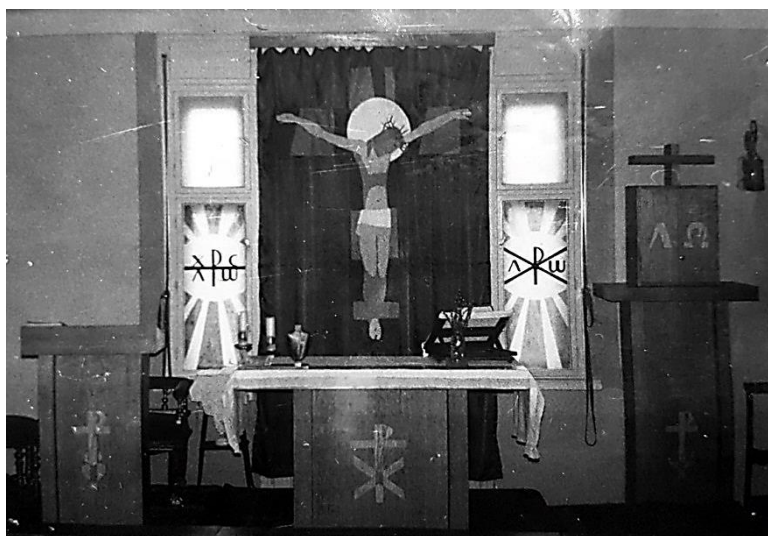
(R. Kern: A sivatagi atyák bölcs humorából)

Készüljünk együtt a szentmisékre:

		olvasmány	szentlecke	evangélium
április 5.	<i>Virágvasárnap</i>	Iz 50, 4-7	Fil 2, 6-11	Mt 26, 14-27.66
április 9.	<i>Nagycsütörtök, az utolsó vacsora miséje</i>	Kiv 12, 1-8.11-14	1Kor 11, 23-26	Jn 13, 1-15
április 10.	<i>Nagypéntek</i>	Iz 52, 13 – 53, 12	Zsid 4, 14-16; 5, 7-9	Jn 18, 1 – 19, 42
április 11.	<i>Húsvéti vigília, Urunk feltámadásának ünnepe</i>	1. Ter 1, 1 – 2, 2 2. Ter 22, 1-18 3. Kiv 14, 15 – 15, 1 4. Iz 54, 4a.5-14 5. Iz 55, 1-11 6. Bár 3, 9-15.32 – 4, 4 7. Ez 36, 16-17a.18-28	Róm 6, 3-11	Mt 28, 1-10
április 12.	<i>Húsvétvasárnap</i>	ApCsel 10, 34a.37-43	Kol 3, 1-4	Jn 20, 1-9
április 19.	<i>Húsvét 2. vasárnapja, az isteni irgalmasság vasárnapja</i>	ApCsel 2, 42-47	1Pét 1, 3-9	Jn 20, 19-31
április 26.	<i>Húsvét 3. vasárnapja</i>	ApCsel 2, 14.22-28	1Pét 1, 17-21	Lk 24, 13-35

Elmúlt húsvétokat idézve

Kalliszt atya feljegyzése szerint 1972 márciusában a nagyböjti triduumot (három napig tartó ünnepi készületi időt) különleges módon ünnepelte egyházközségünk. A passiót – három részre tagolva – magnófelvételnél hallgathatták meg az összegyűltek. Ahogy Kalliszt atya írta: „A passióban narrátor, rádiójátékszerű adás és hagyományos éneklés váltakozott.” Az előadásban az énekkar is közreműködött.

1973-ról a következőket írta Kalliszt atya: „Az idei triduum kiemelkedett a többiek közül. Eredetiség, mély meggyőződés, bátor úttörés jellemezte Kovács László tabáni káplán beszédeit, melyeket a kereszténység lényegéről tartott április 16-18-ig. A beszédek előtt a János passiót játszottunk le hanglemezejről – három részletben – magyarázattal.”

A nagyböjti időszakában és az azt követő hónapokban 3 új oltárképet kapott az akkori kápolna: nagyböjti, húsvéti és pünkösdi kereszttel. Az oltárképeket Nemcsics Antal festőművész tervezte. A fényképeken a nagyböjti és a húsvéti oltárképek láthatók.

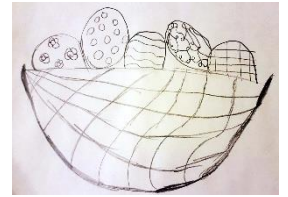
1975. március 20-22. között az esztergomi ferences gimnázium helyettes igazgatója, P. Marik Tamás tartotta a triduumot. Kalliszt atya a következőképpen emlékezett meg róla: „A szentév fő programját, a megtérést modern hangvétellel, magas szintű beszédekkel fejtegette. Mégis közvetlen, megnyerő modorával maradandó hatást gyakorolt – különösen fiatal hallgatóságára.” A beszédek előtt Bach Máté passiójából hangzottak el részletek magnófelvételnél.

(Forrás: Historia Domus, A pestszentlőrinc-kertvárosi lelkészség története)

Nyírségi sárgatúró

Hozzávalók: 10 tojás, 10 dl tej. Egy csipet só, cukor és vaníliás cukor ízlés szerint.
Szükséges még: szűrő és egy tiszta, erős konyharuha (ritkább szövésű, ha van).

A tejet felforraljuk a csipet sóval és a cukorral. Közben a tojásokat felverjük, mintha rántottát készítenénk. Amikor a tej forni kezd, a jól elkevert tojásokat hozzáadjuk, és időnként megkeverjük. Addig főzzük együtt, míg kezd túró állaga lenni. A konyharuhát széthajtva a szűrőbe tesszük, a felfőzött masszát beleöntjük. A konyharuhát a massa körül szorosan összefogjuk, elkötjük, és hűvös helyre felkötjük, hogy a savó kicsöpögessen. Amikor kicsöpögött és kihűlt, akkor kivesszük a konyharuhából a cipóformájúvá összeállt sárgatúrót. A Nyírségben a húsvéti sonka mellé kínálják.

Ízlés szerint készíthető – hagyományosan – enyhén édesen vagy édesebb változatban is, fahéjjal, mazsolával, aszalt gyümölcsökkel gazdagítva, de akár sósan zöldfűszerekkel ízesítve.

(Recept: Felföldi család)

Rajz: Szepesi Orsika, Húsvéti nyuszi

Gondolkodó

Az óriási aszály kitikkasztotta, kiszárította a földeket. A fák fájdalmasan hullatták megfakult, elsárgult leveleiket. A fű a réteken kiégett. Az emberek nyugtalanul kémlelték a tiszta, kobaltkék eget.

Mivel mind szárazabb hetek követték egymást, és hónapok óta egy csepp eső sem esett, a helybéli plébános az eső kegyelméért könyörögve rendhagyó imaórára hívta az embereket a templom előtti térre. A teret nagy sokaság töltötte be a megbeszélt órára. Sokan elhozták magukkal a hitüket jelképező tárgyaikat: a Bibliát, a keresztet és a rózsafüzért.

A plébános végignézett az embereken, és tekintete megállapodott egy kislányon, aki teljes komolysággal ült az első sorban.

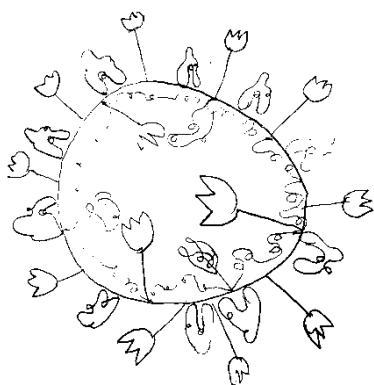
A térdén egy piros esernyővel.

Imádkozni annyi, mint esőt kérni. Hinni annyi, mint esernyőt vinni magunkkal.

(Bruno Ferrero)

Szeretettel várjuk plébániai havi folyóiratunkba **gyerekek és felnőttek alkotásait** (versek, rajzok, mesék, élménybeszámolók, írások, **gyerekszaj történetek, étel-, italreceptek** stb.), plébániánk életéhez, egyházi eseményekhez kapcsolódóan is.

Az alkotásokat a szentmargit20@gmail.com e-mail címre várjuk.

Rajz: Szepesi Hajnika, Virágkoszorú

Kedves Testvérek!

A járványhelyzetre való tekintettel a rejtvénsorozatot lezártuk. Az eddig beérkezett megfejtéseket nagyon köszönjük, a megfejtőknek sok szeretettel gratulálunk!

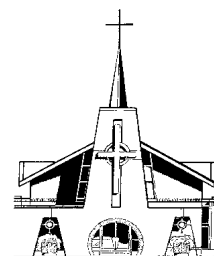
Ha lehetőségünk lesz megtartani a jubileumi ünnepi szentmisét, ott fogunk eredményt hirdetni. Ezt még a későbbiekben hirdetni fogjuk.

Az egyházközségi hozzájárulás a templomot segíti. Milyen jó volna, ha így is támogatnánk egyházközségünket!

Számlaszámunk: 11718000-20382870

Árpád-házi Szent Margit Plébánia havonta megjelenő lapja.

Szerkesztő: Szepesiné Kőnig Zsuzsanna, Szepesiné Szabó Orsolya és Szepesi Tamás

Budapest-Pestszentlőrinci Árpád-házi Szent Margit Plébánia

1182 Budapest, Fogaras u. 16.

Telefonszám: 292-4663

www.szentmargit.hu E-mail: iroda@szentmargit.hu

A plébánia számlaszáma: 11718000-20382870

(a kedvezményezett neve: *Árpád-házi Szent Margit Plébánia*)